

På den GALE side

Jannie Solaas

Roman

UNDBESKOVEN

På den gale side

Læs mere om På den gale side
- eller køb bogen.

[Klik her](#)

Læs mere om På den gale side
- eller køb bogen.
[Klik her](#)

På den gale side

Jannie Solaas

Læs mere om På den gale side
- eller køb bogen.
[Klik her](#)

PÅ DEN GALE SIDE
© 2012 Jannie Solaas
Omslag af H.H. Løyche

Alle rettigheder forbeholdes.

Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er mindre citater til brug i anmeldelser.

Printed in Poland 2012

Forlaget Underskoven - www.underskoven.dk
ISBN 978-87-92824-00-4

Læs mere om På den gale side
- eller køb bogen.
[Klik her](#)

Første bog

november 2008 til januar 2009

*»Gud skaber alt af intet –
og alt, hvad Gud skal bruge,
gør han først til intet.«*
Søren Kierkegaard

Læs mere om På den gale side
- eller køb bogen.

[Klik her](#)

Læs mere om På den gale side
- eller køb bogen.
[Klik her](#)

Kapitel minus 1

Siden før begyndelsen havde han ventet hende. Kalkuleret med, at hun ville passe ind. Hvis hun en dag var i stand til at møde ham.

Blikket zoomede mod hende. Dér, på Nørrebro, i vrimlen af mennesker der aldrig lagde mærke til hinanden. Dér levede hun. Et sted langt inde i lejlighedens mørke sluttede det kolde rum sig om hendes krop. Dynen snode sig tungt om benene. Kroppen frøs, uden at hun registrerede det. Øjnene gled frem og tilbage bag lukkede øjenlåg. En trækning rynkede næsen. Hun drømte om begyndelsen. Hvis man da kunne tale om begyndelser, for hvor begyndte noget? Det præcise tidspunkt var svært at fastslå, men noget ville holde hende nede og blotte hende for det, der var på vej.

Den røde nøgle lå i hans hænder. Hun havde brug for den, men kunne ikke modtage den, før hun nåede tærsklen, som adskilte ham og hende. Ikke engang han var sikker på, hvad nøglen åbnede for. Han vidste blot, at hvis hun ikke forstod, hvordan hun skulle bruge den, ville hun gå under – som så mange af hendes slags var gået under før hende. Allerede nu befandt hun sig i et hul, der havde trukket hendes gnist med sig ned i mørket. Hun kunne let udånde dernede. Livet var skrøbeligt.

Mange forbandede hullerne, men huller var nødvendige. Hvis ingen oplevede at falde ned, kunne de heller ikke stige op. Og det skulle alle ifølge planen. Ikke alle klarede det. De trak sig væk fra livet som druknede lig,

blev sindssyge eller pressede blodet ud af kroppen for at undslippe hullet.

Det var, som når den varme årstid mistede sine blade. Døende faldt sommerens sidste livsdråber til jorden, og mange mennesker begræd det, for de havde et dårligt forhold til vinterens komme. Der var ingen plads til årstidens stilhed og refleksion. I stedet så de kun mørket og lod det forplumre sindet i månedernes langstrakte entré mod foråret. De tænkte aldrig over, at mørke og kulde altid blev fulgt af lys og varme. Det var en naturlov, at alt ville skifte, men skiftet frustrerede dem. De var bange for mørket. Det var, som om de ikke troede på, at der var et liv efter kulden. I stedet for at udforske denne nye verden gjorde alderen dem forsigtige. Tillukkede. Mange døde, før deres legemer gav op. Kunsten at vente kendte ingen længere. Ud over ham.

Hans blik hvilede på hende. Håret med de mørkblonde striber så næsten sort ud i mørket. Et par tæer vinkede søvnt, hvor dynen slap op. Hun vred sig i dynens snoninger, og han mærkede hende kvæle et klynk.

Det huede ham ikke at se hende i hullet, men det fik ham ikke til at vende blikket bort. Han var altid et sted i nærheden som den, der betragtede. Og ventede.

Ligesom de andre. Blot var de mindre tålmodige og mere villige til at lege med hendes sind. Eller gøre det, der var værre.

Hun vendte sig igen. Drømmen plagede hende stadig. Den burde have ændret sig på dette tidspunkt. Rynker sejlede over hans pande, da han så ind i hende. Ingen ændring endnu.

Kun mørke.

Kapitel 0

Der var mørke alle vegne. Grotten lagde sig om hende som en ubrydelig skal. Hun tog et tøvende skridt frem, trådte tilbage igen og snublede. Det smertede i knæene, da hun faldt og landede på dem. Hun kunne se på sine hænder, at hun var ældre, men også yngre.

En sølvflade svævede mod hende. Den kastede billeder fra sig. En bamse med flænget ansigt. En hylde, der blev tømt. Dunkle pletter på væggene efter svundne fotografier.

Hun slog ud efter billederne, men standsede så. Fingrene klistrede til hinanden. Hun forsøgte at trække sig væk, men et gennemsigtigt spind slugte mere af hende, når hun bevægede sig, og hun hang hjælpeløst som en spæd i ukendte arme.

Et lyn flaksede forbi. Spindet lyste blå, da lynet jog igennem. Smerten foldede sig ud som en rose. Tårer rev sig løs, mistede fodfæste på hendes hud, faldt og forsvandt. På en måde var det bedre sådan. Øjenlågene gled i. Hun lod sig favne af det næste lyn. Det flåede hende i tre dele.

Alt blev stille.

Delene fløj i vinden.

Kapitel 1

Lyset fra gadelampen trængte blødt ind. Soveværelsets vindue havde åbnet sig og klaprede svagt. Natteluften pustede sveden af hendes hud. Hun spærrede øjnene op for at tvinge drømmen ud. Sikke noget fis at blive sprængt i stykker og flyve i vinden. Måske skulle hun blive forfatter med den fantasi. Fantasy. Eventyr. Noget med gys i. Hendes tunge smagte på visitkortet. Natasha Solbjerg – forfatter? Det smagte af hårdt arbejde. Hun skulle hellere koncentrere sig om at komme på benene.

Fødderne ramte gulvet. En isnende fornemmelse fik nerverne til at trække sig sammen og sparke resterne af drømmen ud. Hvordan var alt blevet koldt på et par dage? Natasha trak den honningfarvede silkeskjorte tættere om sig og vandrede med trætte øjne igennem lejligheden. Et blik rundt. Alt var, hvor det skulle være. Tøjet på knagerækken over for toiletdøren gemte på ekstranøglerne mellem det blå regnslag og paraplyen. Stuen var stadig mere tom og mindre privilegeret end klædeskabet, men trods tomheden var det som om, nogen holdt øje med hende. Hun rystede på hovedet. Burde helt sikkert blive forfatter. Hvis det ikke havde været frygteligt slidsomt og underbetalt, havde hun overvejet det.

Tilbage i soveværelset kastede hun et blik mod vinduet. Lydene udefra kunne have udløst drømmen. Elmegades natteliv sivede konstant ind. Fuldemandsråb, skænderier, snurrende biler og lejlighedsvis tavshed. Hun støttede en hånd mod ruden. Den belastede del af kvarteret lå ifølge aviserne på den anden side af

Nørrebrogade. Ikke at nogen respekterede det. Derovre var det måske bare billigere, så hvad lavede hun her? Hun knaldede vinduet i. Vaklede over til makeupbordet og sank sammen over stolen. Gåsehuden bredte sig på armene, da hun lagde dem på bøgetræspladen. Med en doven hånd skruede hun på radiatoren. Det gjorde ingen forskel.

Drømmen vendte tilbage i brudstykker. En bamse med flænget ansigt. Resten blev tåget, efter hun stod op. Kaya ville påstå, at drømmen var et tegn, ligesom da de var 7 år, og hendes undulat fløj ind i nabohaven til Natasha. Det havde udviklet sig til et venskab, der med tiden blev nært, fordi Kaya passede på Natasha, efter Frank skred.

Nede på gaden skændtes en fulderik med sig selv om en tabt pung. Larmende host fulgte efter. Så var det, som om alt stod stille. Selv gaden blev tavs.

K... Kom ...

Hun så mod vinduet. Fløjlsgardinerne blafrede en anelse og lod skiftevis nattens mørke og det svage skær fra gadelampen fylde en stribe af værelset. Alt andet var ubevægeligt. Dødt. Gardinerne burde ikke bevæge sig. Hun krøb op på madrassen og dækkede sig til med dynen. Lagde håndfladerne mod ørerne. Et lys blinkede et par gange og slukkede ude på gaden. Værelset blev mærkbart mørkere. Sagte nåede tonerne hende, som reflekteret fra bunden af en brønd.

I'm gonna knock on your door. Bank. Bank. Bank. Ring on your bell. Riing. Riing. Riing. Tap on your window too. Klik. Klik. Klik. Klik.

Eddie Hodges. Hun vidste ikke, hvorfor hun huskede ham, men det var hans spæde stemme, der trængte igennem fra tresserne med trommerne og klaveret. For ikke at tale om lydeffekterne, der lød alt for tæt på. De bestemte bankelyde. Den ringende klokke. Lyden af en trommestik, der blev slået mod vindueskarmen. Hun

rejste sig og åbnede vinduet på vid gab. Blæsten pustede til silkeskjorten, der pludselig føltes tynd.

Hey, little girl. This ain't no time to sleep!

„Skrid, Eddie, vil du ikke nok!” Hun smækkede vinduet og iførte sig en pink kimono. Havde altid hadet den sang. Den mindede hende om noget dårligt. Hun lagde sig med dynen trukket op og trak vejret dybt. Måtte bevare roen.

*If you don't come out tonight when the moon is bright,
I'm gonna knock and ring and tap until you do.*

Stilheden var pinefuld, da akkorderne knækkede. Der lød en hvisken. Hun vendte sig og stirrede ind i væggen. Det var umuligt at afgøre, om stemmen kom fra gaden, lejligheden ... eller fra hende selv.

Kapitel 2

„Har jeg vækket dig fra de døde?” Kaya strøg Natasha over ryggen. Grinede usikkert. Hendes grå øjne blinkede som en støttende akkord, mens de to røde fletninger stak ud under strikhuen. Hun så så uskyldig ud. Natasha mumlede en hilsen i håb om, at Kaya slog den indfølelse tone fra. Sommetider kunne hun ikke rumme Kaya – som var i stand til at rumme alt. Et kram udgjorde det for den høflighed, der blev siddende i Natashas hals. Hun så væk.

Gammeltorv lignede sig selv med sin langsomme trafikstrøm. Himlen lagde et uldent tæppe over lilleputmylderet, mens Vor Frue Kirke ringede eftermiddagen ind med langtrukne slag. Mennesker vandrede som pilgrimme ad Strøgets stræder. Frem og tilbage. Altid nye ansigter. Som om gengangerne forsvandt i mængden. På en måde var de alle brune eller beige.

Kaya forsøgte sig med endnu et smil. „Det er ikke meget, jeg har set til dig. Er du altid i byen med Gitte?”

Natasha gryntede noget uforståeligt, som ikke skulle forstås. Hun stirrede tavst på den frøformede rygsæk, der dinglede i en hank over Kayas skulder. Frøen glanede med sine halvt lukkede, mosgrønne øjenlåg på Natasha, og hun stirrede tilbage på den med fashionabel lede. Hun havde forsøgt at få Kaya til at skifte den latterlige taske ud, men næh-nøj; frøer var åbenbart hellige dyr, der symboliserede fornyet liv og genopstandelse, eftersom de kom op af vand. Hun havde fortalt, at dens søvnige udtryk understregede hvert menneskes iboende, men sovende muligheder, her altså for fornyelse og

genopstandelse, i frøens navn. Natasha havde aldrig set så grim en taske før, men værst af alt: Kaya havde selv syet den sådan. Med vilje.

„Er du syg?” Pupillerne udvidede sig i de grå øjne.

„Fordi jeg ikke siger et kvæk? Måske trænger jeg til stilhed.” Sådan skulle en fridag tilbringes. Under en ulden himmel uden en tanke i hovedet. Men hvor cool var det at have fri tirsdag, når Kaya havde fri resten af hver eneste forbandede uge, hun, der kun havde yogaholdet, fordi hun stadig boede hjemme?

„Tag dig ikke af mig, Kaya. Jeg har ikke sovet.” Hun vidste ikke, om det passede. Sandheden var, at hun intet huskede. Det ene øjeblik havde hun hørt en hvisken. I næste nu forekom det hende, at hun havde vendt sig i sengen og var kommet ud af et mørke som gennem en tunnel, der sluttede brat. Vækkeuret havde fortalt, at det var morgen. Nattetimerne var forsvundet på et splitsekund sammen med hendes bevidsthed.

Hun missede med øjnene mod sollyset. Det var ikke specielt skarpt, men skar alligevel i øjnene og startede en smerte i baghovedet, som ikke blev bedre af bilernes brølen. Hendes blik strejfede læskuret, der lå parkeret ved et busstoppested. Et tilladt pitstop på torvet.

„Hvor har du været?” Kaya pegede på støvlerne.

Natasha rynkede panden og bøjede sig ned. Små dynger af jord og grus beklædte støvlesnuderne. Den cementklædte omverden spejlede sig ikke længere i dem. Et ensomt græsstrå strittede fra størknet mudder. „Det ved jeg ikke.” Hun trak græsstrået ud. En kold bølge skyllede igennem hende. Havde ikke betrådt græs eller mudder, siden Kaya for tre måneder siden hev hende med til et uhyggeligt varmt, udendørs loppemarked i en amagerkansk bondeby kaldet Ullerup. Eller var det markedet, der hed det. Havde pudset støvlerne tonsvis af gange siden.

I'm gonna knock on your door, ring on your bell, tap on your window too ...

Natasha skævede til bygningerne. Hvor hulen kom den sang fra? Hun skottede til Kaya, der sad og slog sit grå slag om jakken ud på bedste pasodoble-manér for at underholde en baby i en blå barnevogn. Den var strandet foran dem, mens moren læste bustiderne. „Har Eddie Hodges fået et comeback, jeg ikke kender til?”

„Hvem?” Kaya lod ikke slaget falde, men fulgte hendes blik. „Hvor står han?”

„Nej, sangen.” Natasha trak svinespaltjakken tættere om sig.

„Hvad for en sang?” Kaya fangede tyren ind til stor morskab for babyen. Slaget faldt sammen om hende. Babyen klappede med klukkende øjne og lod som en ekstra kompliment den røde sut falde ud af munden og lande i en vandpyt, hvor den spredte ringe.

„Hører du ikke en klokke ringe? Eller bankelyde?” Natashas blik flakkede fra vindue til vindue. Kulden havde lukket dem alle. Pladsen var tom for musikanlæg.

Kaya samlede sutten op og rakte den til moren. „Er der noget, du ikke fortæller mig?”

Med en hovedrysten trak Natasha ind i læskuret. Hun betragtede torvet gennem plastikruderne. Eneste naboer var arrede, grønne bænke med pink tuschspor fra en forbigået ungdom. Selv springvandets liv var væk. Næstekærlighedens gudinde frøs med sine børn over bassinet.

Det var vigtigt ikke at sætte Kayas problem-radar i gang. Kaya kunne få en plet på ruden til at have kosmisk betydning.

En bus, der var delvist mørkegrå af snavs, kørte forbi dem og sprøjtede gammelt regnvand op på fortovet. Vandet skyllede mod deres støvler, fugtede tåspidserne og trak sig tilbage til rendestenen.

Kaya så efter barnevognen, der utålmodigt forsvandt mod Rådhuspladsen. „Har du haft drømmen igen?”

Det gav et sæt i Natasha.

„Der er ingen tvivl om, at den har med din far at gøre.” Veninden smilede skævt.

„Frank?” Natasha strammede halstørklædet. „Hans liv har ingen betydning.”

„Du lever på grund af ham.” Kaya pillede ved den lysebrune pels på svinespaltjakken. „Det der er fake, ikke? Har du ladet nogen slå en kanin ihjel?”

„Selvfølgelig ikke.” Natasha betragtede fire cykelbude, der bumpede hen over brostenene i flerfarvede bølger, som var de i konkurrence for at komme først frem. Hvad de også var.

„Og din far?”

„Du kender historien. Som enhver anden fornuftig drukkenbolt forsvandt han fra alle, der kendte ham, og slettede alle sporene.”

Kaya rystede på hovedet. „Sporene er der endnu. Se på dig selv, og hvordan du har det.” Det dryppede fra en mørkegrå, dværgformet sky. Hun trak fødderne til sig og skruede op for visdomsblikket. „Alle efterlader noget. Det er, som når du går langs stranden. Små sandkorn sætter sig under dine sko, og dem bærer du med dig til et andet sted. Stranden er ikke længere den samme.”

Natasha sparkede et tabt stykke pitabrød med dressing hen til en due, der var for sky til selv at komme hen og pikke til det. Den baskede med vingerne, da brødet fløj den i møde. Hovedet kørte frem og tilbage i ivrige ryk, mens den jog efter brødstykket, som landede i pynten ved rendestenen. Små ringe bredte sig i vandet, der allerede var fregnet af regndråber. Duen vadede i til anklernerne og samlede stykket op med næbbet, inden den fløj op på tagrenden over Jyske Bank for at hygge sig med sit bytte.

Kaya kiggede efter duen med antydning af lys i øjnene. Et lys, der ikke var let at slukke, når først det var tændt. „Dit liv er ikke uden betydning.”

Natasha mødte hendes blik et flakkende sekund. „Det var ikke det, jeg mente.”

„Du er bange for, dit liv er så meningsløst, som du synes, din fars er.”

„Det er meningsløst.” Hun undgik de skæve øjne, der lo formildende, og stak hænderne i lommerne. Lysebrune trevler blev nulret i mørket. Hvem der var en nullermand.

„Man kan ikke undgå at påvirke andre. Du flygter kun fra kærligheden, fordi din far svigtede dig.” Kaya lokkede hendes ene hånd op af lommen og gav den et klem.

„Jeg flygt...” Natasha tav ved synet af sin hånd. Den var rød af kulde. Modsat Kayas magiske fingre. De var varme, altid, og en række klem fra dem fik langsomt kulden til at sive ud. Fremmede kastede hastige blikke på dem, når de passerede. Det var som at blive gloet på, når man var nøgen. Hun trak hånden til sig.

„Du skal turde være sårbar,” hviskede Kaya. „Hvis du aldrig lukker nogen ind, dør du indvendig.”

„Sikkert.” Natasha skuttede sig. „Hvilken bog har du senest læst? ‘Kunsten at ånde gennem sjælen og irritere din veninde?’”

En gammel dame i beigefarvet frakke standsede med sin blåternede indkøbstrolley og kiggede på dem. Et par ben stak frem under frakken. De var ubeskyttede, bortset fra den tynde hinde af strømpebukser, der glinsede i regnen. Natasha gøs. Håbede, hun ikke blev sådan en gammel kælling uden smag. Damen skyndte sig pludseligt videre.

„Hvis dit hjerte bliver kvast af en, der holder en hammer, finder du ud af, at du ikke skal give dit hjerte til en, der holder en hammer.”

Ordene trak Natashas opmærksomhed tilbage.

„Tegnene på, at hammeren ligger og venter, er der fra starten. Hvis du genkender dem, farer du ikke vild en anden gang.” Kaya gned sine øjne. „Du kan også vælge at ignorere det hele og blive bitter. Det er selvfølgelig langt sjovere.”

En fyr med morgenhår og hængerøv dukkede op fra Strøget på den anden side af gaden. Efter en kort skotten til smykkeforretningen på hjørnet, der bar den kinesiske restaurant som hat, rettede han på håret til ære for Kaya. Hun nikkede varmt, og han forsvandt med et spirende smil i retning af springvandet.

„Hvad ved du om at have det svært, Kaya?” Natasha så væk. „Der sker kun gode ting for dig. Livet har ikke slået så meget som en flig af dig.”

„Der var dengang ...”

„... din fugl døde. Du fik en anden.”

Kaya lagde en arm om hende. „Størrelsen af et tab er ikke relevant. Det er kun smerten.”

Hun rystede armen af. „Jeg ved ikke, hvad jeg vil med mit liv, men det behøver vi ikke at blande Frank ind i.”

„Det synes jeg, vi skal, så længe du ikke kan sige *min far*.”

Drypperiet fra himlen holdt så småt op. Natasha gik over til smykkeforretningen med Kaya trippende bag sig. Butikken inviterede med sin store rude. Vinduet var fyldt med glimmer og værdi, der skælvede inde i regndråberne. Der lå også et guldur. Diamanter beregnede tiden.

„Et ur hjælper dig ikke,” hviskede Kaya. „Du finder din retning ved at bevæge dig op fra hullet, du vader rundt i. Så længe du er dernede, kan du ikke se noget.”

Hul? Billedet af grotten flakkede igennem Natasha. Hun så på sine støvler. Havde hun haft dem på i drømmen og slæbt jord tilbage til virkeligheden? Tanken var

syg. Måtte bare få dem pudset. Mon hun havde råd til det ur? Hvis hun nu opgav sin fridag.

„Hvis du koncentrerer dig om det vigtige, kan jeg hjælpe dig op fra hullet,” hviskede Kaya. Hun gav hende endnu et forstående klem. Svinespalten krympede sig. „Første skridt er at huske de gode ting om din far.”

„Der var ingen.” Natasha begyndte at gå i retning af Nørrebro. Hun rakte en arm bagud og trak veninden og frøen med.

„Jo, der var,” svarede Kaya stille. „For der var en grund til, at du sov hos mig i en måned, da du opgav tanken om, at han kom tilbage. Og der var en grund til, at du græd i søvne hver eneste nat.”